

Felbecsülhetetlen ajándék

„Áldott legyen az Isten, Urunk, Jézus Krisztus Atyja, aki Krisztusban minden mennyei, lelki áldással megáldott minket! Benne választott ki... hogy szentek és feddhetetlenek legyünk, s magasztaljuk felséges kegyelmét, mellyel szeretett Fiában felkarolt minket. Benne van vére által szerzett megváltásunk, bűneink bocsánata, kegyelme bőségének arányában.” (Ef. 1:3-4, 7) {5T 729.3}

„Az irgalmasságban gazdag Isten azzal mutatta meg nagy szeretetét irántunk, hogy bár bűneink miatt holtak voltunk, Krisztus által életre keltett minket... feltámasztott minket, és vele együtt maga mellé ültetett a mennyben, hogy az eljövendő korokban megmutassa Krisztus Jézusban irántunk megnyilvánuló jóságából kegyelmének túláradó bőségét.” (Ef. 2:4-7) {5T 730.1}

Ezek az idős Pál szavai „Jézus Krisztus foglyáé” (Ef. 3:1), melyekkel római börtönházából írva igyekezett testvéreinek tudomására hozni azt, aminek kifejezésére elégtelennek találta a nyelvet. „Krisztus felfoghatatlan gazdagságát” (Ef. 3:8), a kegyelmes kincsesházát, melyet Isten túláradó bőséggel ajánl fel az emberek bukott fiainak. A megváltás terve áldozaton, ajándékon nyugszik. Az apostol mondja: „Hiszen ismeritek Urunk Jézus Krisztus jótékonyosságát. Ő, a gazdag, szegénnyé lett értetek, hogy szegénysége által meggazdagodjatok.” (II. Kor. 8:9) „Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött fiát adta érte.” (Jn. 3:16) Krisztus „magát adta értünk, hogy megváltson minden gonoszástól.” (Tit. 2:14) Mint a megváltás betetőző áldása, „Isten kegyelmi ajándéka az örök élet, Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.” (Rm. 6:23) {5T 730.2}

„Szem nem látta, fül nem hallotta, ember szíve fel nem fogta, amit Isten azoknak készített, akik keresik őt.” (I. Kor. 2:9) Aki látja kegyelmének gazdagságát, nem állja meg, hogy Pállal együtt fel ne kiáltson: „Hála legyen Istennek kimondhatatlan ajándékáért.” (II. Kor. 9:15) {5T 730.3}

Ahogy a megváltás terve ajándékkal kezdődik és ér is véget, ugyanúgy kell annak haladnia. Az áldozathozatal ugyanazon szelleme, mely üdvösséget vásárolt számunkra, lakik mindazok szívében, akik a menny ajándékának részesei lesznek. Péter apostol mondja: „Szolgáljatok egymásnak azzal a kegyelmi ajándékkal, amit ki-ki nyert, mint Isten sokféle kegyelmének hű követői.” (I. Pt. 4:10) Jézus mondta tanítványainak, mielőtt kiküldte őket: „Ingyen kaptátok, ingyen adjátok.” (Mt. 10:8) Aki teljesen összhangban áll Krisztussal, abban nem lehet semmi önző, semmi kizárólagos. Aki iszik az élet vízből, észreveszi, hogy az „örök életre szökő vízforrás lesz benne.” (Jn. 4:14) Krisztus Lelke olyan lesz benne, mint a sivatagban felbukkanó forrás, mely mindenkit felüdít, s arra készíti a halálukon lévőket, hogy igyanak az élet vízből. Ugyanaz a szerető, önfeláldozó lelkület kényszerítette Pál apostolt sokrétű munkájára, mint amely Krisztusban élt. „Adósa vagyok - mondta - görögnek és barbárnak, bölcsnek és tudatlannak.” (Rm. 1:14) „Nekem, az összes szentek közül a legkisebbnek jutott az a kegyelem, hogy hirdessem Krisztus felfoghatatlan gazdagságát a pogányok közt.” (Ef. 3:8) {5T 730.4}

Urunk terve az, hogy egyháza tükrözze a világnak a benne meglelt tökéletességet és boldogságot. Szüntelen részesülünk Isten gondoskodásából, s továbbadva azt, Krisztus szeretetét és jóságát kell képviselnünk a világban. Mialatt a menny mozgásban van, üzeneteket közvetítve a világ minden részébe, hogy fejlesszék a megváltás művét, az élő Isten gyülekezete is dolgozzék össze Krisztussal. Krisztus titokzatos testének tagjai vagyunk. Ő a fej, aki az összes tagokat irányítja. Jézus maga is végtelen könyörülettel tevékenykedik az emberek szívében, s oly megdöbbentő átalakulásokat ér el, hogy bámulatra és öröme készíti az angyalokat. Minden igaz követőjének jellemében és életében ugyanazt az önzetlen szeretetet látjuk, ami a Mestert jellemzi. Krisztus elvárja, hogy az emberek már e világban isteni természetének részeseivé váljanak. Így ne csak Isten dicsőségét tükrözzék, hanem a menny ragyogásával világítsák be a föld sötétségét is. Így teljesebben ne Krisztus szavai: „Ti vagytok a világ világossága.” (Mt. 5:14) {5T 731.1}

Isten munkatársai vagyunk, „Isten sokféle kegyelmének hű közvetítői” (I. Pt. 4:10). Isten kegyelmének ismerete, Igéjének igazságai, a hétköznapi ajándékai is - idő és anyagiak, tehetség és tekintély -, mindmegannyi megbízás Istentől, hogy dicsőségére és az emberek megmentésére használjuk azokat. Semmi sem sérti annyira az ajándékait szüntelenül osztó Istent, mint amikor azt látja, hogy valaki önzőn magának markolja mindezeket az ajándékokat, és semmit sem térít vissza az ajándékozónak. Jézus a mennyben ma lakóhelyet készít az Őt szeretőknak; több mint lakóhelyet - egész ország lesz a mienk. De aki

örökl majd az áldásokat, annak részt kell vennie Krisztus igénytelenségében és önfeláldozásában – másokért.
{5T 731.2}

Sohasem volt nagyobb szükség önfeláldozó tettekre, mint most, amikor a vizsgálat órái gyorsan közelednek a végükhöz, s a vég előtt el kell juttatnunk a világnak a kegyelem utolsó üzenetét. Nyugtalan a lelkem, amikor országunk minden részéből, az Atlanti-óceántól a Csendes-óceánig, s a tenger szigeteiről hallom a kiáltást: „Jöjjetek át, és segítsetek rajtunk!” (Ap. csel. 16:9) Testvéreim, válaszolunk-e a hívásra? Megteszünk-e minden tőlünk telhető, hogy lelkészeket és pénzt küldjünk? Megtagadjuk-e magunktól házaink fényűző berendezését, testünk és ruháink díszítgetését és étvágyunk egészségtelen kielégítését? Adunk-e Isten ügyére a ránk bízott anyagiakból, s fenntartás nélkül a munkának szenteljük-e magunkat? Üresek a pénztárak, nagy szükség van a segítségünkre. Értékesebb ma egy dollár befizetése, mint tíz lesz a jövőben. {5T 732.1}

Munkálkodjatok, testvérek, dolgozzatok, amíg lehet, míg el nem fogynak a napok. Dolgozzatok, mert „eljön az éjszaka, amikor senki sem munkálkodhat” (Jn. 9:4). Itt az alkalom, most használjátok ki. Ha valaki nem fáradozhat személyesen, éljen takarékosan, adakozzék abból a kevésből, hogy folyóiratokat és könyveket küldhessünk az igazság fényének híjával élőkhöz. Segítsetek fedezni a hittérítő munkára készülők képzési költségeit. Ruházzatok be a mennyei bankba minden dollárt, amit meg tudtok takarítani. {5T 732.2}

„Ne gyűjtsetek kincset a földön, ahol moly és rozsdá emészt, hol tolvajok betörnek és lopnak. Gyűjtsetek kincset a mennyben, ahol sem moly, sem rozsdá nem emészt, sem tolvajok nem törnek be és nem lopnak. Ahol a kincsed, ott a szíved is.” (Mt. 6:19–21) {5T 733.1}

Jézus szavai ezek, aki úgy szeretett téged, hogy odaadta életét, hogy majd otthonod lehessen vele országában. Ne hozz gyalázatot az Úrra azzal, hogy semmibe veszed kifejezett parancsát. {5T 733.2}

Isten felhívja az ingatlanokkal – házakkal, földekkel – rendelkezőket, hogy adják el azokat, és helyezték a pénzt oda, ahol fedezhetik a hittérítés területének égető szükségleteit. Ha már egyszer megízlelték az ebből fakadó igazi meglepetést, akkor nyitva fogják tartani ezt a csatornát, s az Úr által rájuk bízott javak maradéktalanul fognak befolyani a kincstárba, hogy embereket téríthessünk meg. Ezek az emberek majd Krisztus kedvéért ugyanazt az önmegtágadást, takarékoságot és szerénységet gyakorolják, hogy ők is Istennek ajánlhassák fel áldozataikat. Ezeknek az összegeknek segítségével – bölcsen beruházva – megint újabbakat téríthetünk meg. Így halad előre a munka, bizonyítva, hogy nagyra becsüljük Isten ajándékait. Így ismerjük el az adományozót, s megbízottainak hűségére révén Őrá száll vissza a dicsőség. {5T 733.3}

Amikor Isten nevében intézzük hozzátok ezeket a nyomatékos felhívásokat, s mikor népünk elé tárjuk hittérítőink anyagi szükségleteit, akkor mélyen megérintjük az igazságban hívő lelkiismeretes embereket. Mint a két fillért a kincstárnak adó szegény özvegy, akit Krisztus megdicsért, ők is adnak majd, szegénységük ellenére, képességeik végső határáig. Az ilyenek gyakran megfosztják magukat még a látszólag szükséges dolgoktól is. Ugyanakkor házakkal és mezőkkel rendelkező férfiak és nők önző makacssággal ragaszkodnak világi kincseikhez. Nem hisznek eléggé az üzenetben és Istenben ahhoz, hogy az Őerte végzendő munkába ruházzák be javaikat. Rájuk különösen vonatkozik Krisztus szava: „Adjátok el, amitek van, és osszátok ki alamizsnaként.” (Lk. 12:33) {5T 733.4}

Akadnak szegény férfiak és nők, akik levelet írnak nekem, s azt kérdezik, eladják-e otthonaikat, hogy az Úr munkájára adhassák a pénzt. Azt írják, hogy az anyagi segítségért elhangzó felhívások indították őket. Szeretnék tenni valamit a Mesterért, aki mindent megtett értük. Nekik ezt mondom: „Most talán még nem kötelességetek eladni kicsiny otthonaitokat, de forduljatok egyenesen Istenhez. Az Úr biztosan hallja bölcsességért esedező imákat, hogy felismerjétek kötelességeiteket.” Ha a hívek jobban keresnek Istent mennyei bölcsességért, s kevésbé az emberi bölcsességet, sokkal nagyobb világosság érkezne a mennyből, és Isten megáldaná az alázatos keresőt. De akikre Isten rábízta a javakat, akiknek földjeik és mezőik vannak, azokhoz így szólok: „Kezdjétek eladni azokat, és osszátok alamizsnát! Ne halogassátok ezt! Isten többet vár el tőletek, mint amit idáig tettetek.” Felhívjuk az anyagi javakkal rendelkezőket, hogy őszinte imában kérdezzék Istent: „Mit igényel az Úr javaimból?” Elő kell készíteni egy népet, amely helyt tud majd állni az Úr napján. Anyagiakat kell befektetnünk a lélekmentés munkájába. A megtértek, amikor rájuk kerül a sor, megint másokért fáradoznak majd. Legyetek gyorsak megadni az Úrnak, ami az övé. Azért is részesülünk az Úr

Lelkében olyan kis mértékben, mert sokan megrabolják Istent. {5T 734.1}

Tanulságos számunkra a macedóniai gyülekezet tapasztalata: „Előbb az Úrnak adták magukat” (II. Kor. 8:5), majd buzgón adták javaikat is. „A bajok és súlyos megpróbáltatások ellenére is túlradó örömeiből és nyomasztó szegénységükből bőséges adakozás fakadt. Tanúskodhatom mellettük, hogy erejükhez mértén, sőt erejükön felül is önként adakoztak. Kérve-kérték tőlünk azt a kegyet, hogy kivehessék részüket a szentek megsegítéséből.” (II. Kor. 8:2-4) {5T 734.2}

Pál fekteti le az Isten ügyére való adakozás szabályát, s megmondja, mi lesz az eredménye: „Mindenki úgy adjon, amint eltökélte magában. Ne kellenél, vagy kényszerűségből, mert Isten a jókedvű adakozót szereti.” (II. Kor. 9:7) „Annyi bizonyos, aki szűken vet, szűken is arat, és aki bőven vet, bőven is arat. Isten ugyanis elég hatalmas ahhoz, hogy minden adományt bőven megadjon nektek, hogy mindenkor, mindennel teljesen ellátva, készen legyetek minden jöttetre... Aki pedig magot ad a megvetőnek és kenyérral is tartja, megsokasítja vetéseket, és megszorítja igaz életetek termését, hogy mindig gazdagon teljék minden bőkezűsége, amely általunk hálaadásra indít az Isten iránt.” (II. Kor. 9:6, 8, 11) {5T 735.1}

Nem szabad azt gondolnunk, hogy tetteink, adományaink feljogosítanak Isten kedvezésére. Az apostol írja: „Mid van, amit nem kaptál? Ha pedig kaptad, mit dicsekszel, mintha nem kaptad volna?” (I. Kor. 4:7) Dávid és Izrael népe összegyűjtötték az anyagot a templom építésére. Amikor a király a gyülekezet fejedelmeinek átadta a kincset, örvendezett és hálát adott Istennek olyan szavakkal, melyeknek mindig visszhangot kellene kelteni Isten népének szívében: „Dávid akkor az egész gyülekezet színe előtt dicsőítette Istent. Így imádkozott: Áldott legyen az Úr, Izrael Istene, a mi Atyánk öröktől örökre! Uram, tied a nagyság, a hatalom, a fenség, a szilárdság és a dicsőség. Hiszen minden tied a mennyben és a földön... A te kezéd mindent nagygyá és erőssé tehet. Most tehát, Istenünk, dicsőítünk téged, s magasztaljuk felséges neved. Hiszen mi vagyok én, és mi az én népem, hogy megfelelő adományt adhatnánk neked? Minden tőled jön, s azt is a te kezedből kaptuk, amit felajánlottunk neked. Hiszen csak idegenek és jövevények vagyunk előtted, mint amilyenek atyáink is voltak. Napjaink elfogynak a földön, mint az árnyék, és nincs miben reménykednünk. Urunk, Istenünk, amit felhalmoztunk, hogy nevednek házat építsünk, mind a Te kezedből származik, és a Te tulajdonod. Tudom, Istenem, hogy megvizsgálod a szívet, és hogy az egyeneslelkűség tetszik neked. Most pedig örömmel tekintek népedre, amely itt összegyűlt, hogy neked önként szentelje adományait.” (I. Krón. 29:10-18) {5T 735.2}

Isten látta el népét a világ gazdagságával, és az Ő Lelke tette készségessé őket, hogy elhozzák kincseiket a templom építésére. Minden az Úrtól volt. Ha Isten ereje nem indította volna a nép szívét, hiába a király igyekezete, a templom soha meg nem épült volna. {5T 736.1}

Amit az emberek Isten bőkezűségéből kapnak, mind az Istené. Ami értékes és szép dolgokat kezünkbe helyez, azért teszi, hogy próbára tegyen, lemérje szeretetünket, és kedvezése méltányolásának mértékét. Legyen az gazdagság vagy értelem kincse, helyezük szívesen hozott áldozatként Jézus lábához. {5T 736.2}

Egyikünk sem lehet meg Isten áldása nélkül, de Isten, ha akarja, elvégezheti munkáját emberi segítség nélkül. Minden embernek kiszabta kötelességét, s mint intézőit bízza meg őket a gazdagság vagy értelem kincseivel. Bármit adunk is Istennek - kegyelme és bőkezűsége folytán -, javunkra írja, mint hűséges intézőinek. De ne feledjük, hogy ez nem szerez nekünk érdemeket. Akármekkora is az ember tehetsége, semmije sincs, amit nem Istentől kapott volna, s amit vissza ne vonhatna, ha nem méltányoljuk és nem használjuk helyesen kedvezésének drága jeleit. Isten angyalai, akiknek értelmét nem homályosította el a bűn, elismerik az ég adományait, mint amit azért kaptak, hogy öregbítsék a legbőkezűbb ajándékozó dicsőségét. Az emberek jóléte Isten felségjogával kapcsolódik össze. Isten dicsősége az összes teremtett lények öröme és áldása. Ha Isten dicsőségét kívánjuk elősegíteni, akkor a lehető legfőbb jót segítjük elő. Testvéreim a Krisztusban! Isten hív, hogy szolgálatában szenteljük meg minden tehetségünket, képességünket, amelyeket tőle kaptunk. Azt akarja, hogy Dáviddal együtt mondjuk: „Tőled van minden, és amiket a Te kezedből vettünk, azokat adtuk most neked.” (I. Krón. 29:14) {5T 736.3}

***** {5T 737}